

1

Bol pondelok osemnásteho augusta tri minúty po desiatej predpoludním.

William Wisting váhavo vkročil do veľkej kancelárie. Bola iná, než predpokladal. Predstavoval si masívny nábytok, kožu a mahagón. Kancelária však bola jednoducho a prakticky zariadená. Miestnosti dominoval písací stôl zasypaný dokumentmi a stolička s obšúchanými opierkami na ruky. Okolo monitora stáli rodinné fotky v rámkoch rôznych tvarov a veľkostí.

Žena zo sekretariátu, ktorá ho do kancelárie priviedla, poukladala na stolík pri kresielkach a pohovke džbán s vodou, kanvicu s kávou, šálky a poháre.

Wisting sa pozrel von z okna. Slnko už bolo vysoko na oblohe. Ulica Karla Johana sa začínala pomaly plniť.

Žena si pritisla prázdnu tácku k prsiam, kývla mu, usmiala sa a odišla. Neuplynuli ani dve hodiny odvtedy, čo ho sem zavolali. Nikdy predtým sa s generálnym prokurátorom nestretol. Na jednom školení si vypočul jeho príhovor o kvalite práce policajných vyšetrovateľov, ale nikdy sa s ním nezhováral osobne.

Johan Olav Lyngh bol vysoký muž. So sivými vlasmi a štvorhrannou tvárou. Vďaka vráskam a ľadovomodrým očiam pôsobil ako tvrdý človek.

„Sadnime si,“ vyzval ho a mávol rukou.

Wisting sa usadil na pohovke pri stene.

„Dáte si kávu?“

„Áno, veľmi rád.“

Generálny prokurátor zodvihol kanvicu. Keď mu nalieval, ruky sa mu nepatrne chveli. Wisting to nepripisoval úzkosti či nervozite, ale veku. Johan Olav Lyngh bol od neho o desať rokov starší. Na tomto poste pôsobil už dvadsaťjeden rokov. V čase, keď sa všetky policajné štruktúry menili, stelesňoval Lyngh bezpečie a trvácnosť. Človeka, ktorý nemení smer podľa toho, ako mu radia konzultanti, ktorí by verejný sektor najradšej manažovali podľa princípov podnikovej ekonomiky.

„Vďaka, že ste prišli...“ povedal, „... tak rýchlo.“

Wisting zobral do ruky šálku a prikývol. Nevedel, prečo tu je, ale bolo mu jasné, že sa zrejme dozvie citlivé informácie.

Generálny prokurátor si nalial vodu a hneď si z nej odpil, akoby mu náhle vyschlo v hrdle.

„Cez víkend zomrel Bernhard Clausen,“ začal.

Wistingovi sa zovrel žalúdok, zmocnila sa ho zlá predtucha. Bernhard Clausen bol významným nórsnym politikom zo Strany práce, ktorá mala ministrov v rôznych vládach – teraz bol už na penzii. Teplejšiu polovicu roka trávil v Staverne. V piatok mu prišlo zle v jednej reštaurácii pri prístave. Zavolali sanitku, ale už sa im ho nepodarilo zachrániť. Strana vydala v sobotu vyhlásenie o jeho smrti. Mal šesťdesiatosem rokov.

„Vraj šlo o zástavu srdca,“ poznamenal. „Máte dôvod domnievať sa, že je v tom čosi iné?“

Generálny prokurátor pokrútil hlavou.

„V nemocnici dostal ďalší infarkt,“ povedal. „Ešte v ten deň ho pitvali, ale všetko naznačuje, že to bola prirodzená smrť.“

Wisting držal šálku s kávou a čakal na pokračovanie.

„Včera večer sa so mnou spojil tajomník Strany práce.“

Vravel o Walterovi Kromovi. Považovali ho za najmocnejšieho muža jeho strany.

„Clausenov syn umrel a ďalších dedičov nemal. Krom bol uvedený ako jeho najbližší pozostalý. Odovzdali mu veci, ktoré mal Clausen so sebou, keď ho priviezli do nemocnice: okrem iného aj kľúč do jeho staverskej chaty.“

Wisting vedel, kde stojí. Keď bol Clausen ministrom zahraničných vecí, bola na zozname objektov osobitnej dôležitosti a to znamenalo aj zvláštnu ochranu. Nachádzala sa na okraji chatovej osady na Hummerbakkene, od kopca bolo vlastne bližšie do Helgeroy než do Stavernu.

„Včera večer sa tam šiel pozrieť, či je zamknutá a či sú pozatvárané okná. Napadlo mu, že sa pozrie dnu, či tam nie je niečo, čo by bolo pre stranu... neprijemné. Napriek tomu, že bol Clausen na penzii, patril k najužšiemu kruhu poradcov predsedu strany.“

Wisting sa trochu pomrvil na stoličke.

„Čo našiel?“ spýtal sa.

„Je to staršia, priestranná chata,“ pokračoval generálny prokurátor, akoby potreboval trochu času, kým sa dostane k jadru veci. „Postavil ju jeho svokor kedysi v päťdesiatych rokoch, a keď sa Clausen priženil do rodiny, pomohol mu s prístavbou. Pôvodne je vyučený tesár a pracoval aj s betonárskymi výstužami – viete, ešte predtým, ako sa začal venovať na plný úväzok politike.“

Wisting pritakal. Clausen bol v strane už dlho a bol jedným z jej posledných ústredných členov, ktorí kedysi skutočne manuálne pracovali. Ako robotník sa angažoval v odboroch, vtedy sa začal zaujímať o politiku.

„Chatu rozšírili pre potreby veľkej rodiny – s deťmi a vnukmi. Je v nej šesť spální.“

Generálny prokurátor si dlaňou vyhladil pokrčenú nohavicu.

„Najmenšia z nich bola zamknutá,“ dodal. „Krom ju odomkol. Na poschodovej posteli boli rozložené lepenkové škatule. Neviem koľko. Walter Krom sa do nich pozrel. Boli plné peňazí. Bankoviek.“

Wisting sa nevdojak vzpriamil. Čakal hocičo, ale toto nie.

„Škatule plné peňazí?“ zopakoval. „O akom množstve hovoríme? Koľko toho je?“

„Ide o zahraničné meny,“ vysvetlil mu prokurátor. „Eurá a doláre. Odhaduje to na päť miliónov z každej meny.“

Wisting otvoril ústa, nevedel, ako na to zareagovať.

„Desať miliónov korún?“

Generálny prokurátor pokrútil hlavou.

„Päť miliónov eur a päť miliónov dolárov,“ opravil ho.

Wisting sa to pokúsil v hlave prerátať. Hovorili o približne osemdesiatich miliónoch korún.

„Kde sa tam vzali?“ spýtal sa.

Generálny prokurátor rozhodil ruky. Chcel tým dať najavo, že aj preňho je to záhada.

„Preto som sa chcel s vami stretnúť,“ povedal. „Zistite to.“

V miestnosti sa rozhostilo ticho. Wisting zablúdil pohľadom k oknu, odkiaľ bolo vidno osloský dóm.

„Patrí to pod vaše oddelenie,“ pokračoval prokurátor. „Chata je vo vašom okrsku, navyše sa na danú úlohu hodíte. Musí ísť o utajené vyšetrovanie. Ide o veľmi citlivý prípad. Bernhard Clausen bol štyri roky ministrom zahraničných vecí a pôsobil aj vo výbore pre obranu. V hre sú nórske národné záujmy.“

Wisting uvažoval, čo to znamená. Clausen rozhodoval o otázkach, ktoré sa týkali vzťahu Nórska k cudzím mocnostiam.

„Požiadal som riaditeľa vášho oddelenia, aby vás uvoľnil zo všetkých prípadov. Nepovedal som mu, čo budete vyšetrovať,“ pokračoval generálny prokurátor a vstal. „Budete mať voľný prístup k zdrojom: či už ide o ekonomické, alebo odborné zdroje. V laboratóriách kriminálnej polície máte prioritu – na všetko, čo budete chcieť vyšetriť.“

Podišiel k písaciemu stolu a zobral z neho veľkú obálku.

„Kde sú tie peniaze teraz?“ spýtal sa Wisting.

„Sú stále v chate,“ odpovedal mu a podal mu obálku.

Wisting v nej nahmatal zväzok kľúčov.

„Chcem, aby ste dali dokopy malú skupinu kvalifikovaných ľudí a pustili sa do toho,“ povedal mu generálny prokurátor. „Krom už informoval Georga Himleho. Bol premiérom, keď bol Clausen vo vláde. Okrem neho o tom nikto nevie. A tak to musí ostať.“

Wisting vstal, uvedomil si, že ich stretnutie sa chýli ku koncu.

„V chate je nainštalovaný bezpečnostný alarm z čias, keď bol Clausen ministrom. Vygenerovali nový kód k chate aj k jeho domu. Máte ho tam,“ oznámil mu prokurátor a ukázal na obálku. „Navrhujem, aby ste sa najprv postarali o peniaze.“

Keď vyšiel z veľkej budovy v centre mesta, do tváre mu zavanul teplý vzduch. Bolo babie leto. Wisting sa zhlboka nadýchol, prešiel cez Ulicu Karla Johana a zamieril k parkovisku, kde nechal svoje auto. Vnútri vysypal obálku na sedadlo spolujazdca.

Nový kód bol 1705. Okrem neho obsahovala obálka zväzok kľúčov, čiernu koženú peňaženku, zlaté hodinky, mobil a niekoľko mincí. Veci, ktoré mal Bernhard Clausen pri sebe, keď ho priviezli do nemocnice.

Mobil bol staršieho typu. Solídny, s výkonnou baterkou. Ešte stále bol nabitý. Na displeji svietil oznam o dvoch neprijatých hovoroch, ale nie od koho boli.

Odložil ho nabok a pozrel sa do peňaženky. Bola obšúchaná, doškriabaná a trochu zvlnená. Otvoril ju a našiel v nej štyri kreditné karty, vodičský preukaz, potvrdenie o poisťke na auto, bonusové kartičky rôznych hotelových reťazcov a členský preukaz Strany práce. Narátal v nej sedemsto korún, objavil aj zopár účtov a vizitku nejakého novinára z denníka Aftenposten. V plastovej priehradke bolo zasunutých niekoľko fotiek jeho mŕtvej manželky a syna.

Lisa Clausenová umrela, keď bol ministrom zdravotníctva. Odvtedy už uplynulo prinajmenšom pätnásť rokov, ale Wisting si pamätal, akú pozornosť médií to vzbudilo. Pracovala v združení zastrešujúcom nórske odborové zväzy a diagnostikovali jej zriedkavú formu rakoviny. Nórske úrady pre zdravotnú starostlivosť neschválili drahú experimentálnu liečbu, ktorá by jej možno bola pomohla. Keďže bol Bernhard Clausen minister zdravotníctva, bol v podstate zodpovedný za to, že sa jeho žena nemohla liečiť.

Bola o niekoľko rokov mladšia než jej muž. Ich syn musel byť vtedy dvadsiatnikom. Prišiel o život o rok neskôr pri dopravnej nehode. Bernhard Clausen sa musel vyrovnáť v krátkom čase s dvomi tragédiami. Utiahol sa z politiky a z verejného života a na politickú scénu sa vrátil až ako minister zahraničných vecí.

Wisting odložil telefón, kľúče a peňaženku naspäť do obálky a pozrel sa na zlaté hodinky. Aj náramok vyzeral ako zlatý, určite

bol aspoň pozlátený. Za sklíčkom svietilo červené logo Strany práce.

Sledoval sekundovú ručičku a uvažoval. Potom odložil do obálky aj hodinky a naštartoval.

Ako prvého chcel osloviť Espena Mortensena. Bol skúsený kriminalistický technik, ovládal svoj fach, pracoval efektívne a rýchlo a bol všestranný. Navyše to bolo lojálny chlap, mohol sa spoľahnúť na to, že sa nebude o prípade s nikým zhovárať. Wisting ho ráno stretol na policajnom oddelení, vedel, že sa vrátil po trojtýždňovej dovolenke do práce.

Odbočil na E18 vedúcu z hlavného mesta a vytočil jeho číslo.

Mortensen znel zaneprázdnené.

„Už si sa nejako zorientoval – po dovolenke?“ spýtal sa ho Wisting.

„Nie úplne,“ odpovedal Mortensen. „Čakalo tu na mňa strašne veľa vecí.“

„Musia ešte nejaký čas počkať,“ povedal mu Wisting. „Potrebujem ťa na jeden projekt.“

„Naozaj?“

„O hodinu a pol som v Larviku,“ oznámil mu Wisting a pozrel sa na hodiny na prístrojovej doske. „Nasadni do tej svojej dodávky a príď na parkovisko k športovej hale, stretneme sa tam.“

„Čo sa deje?“ chcel vedieť Mortensen.

„Vysvetlím ti to potom,“ odpovedal Wisting. „Nehovor o tom nikomu.“

„Ani Hammerovi?“

Nils Hammer bol zástupcom hlavného inšpektora, ktorý viedol odbor vyšetrovania – čiže Wistinga.

„S Hammerom sa porozprávam ja,“ vyhlásil Wisting.

Ukončil hovor a vyhľadal v mobile Hammerovo číslo.

„Poverili ma úlohou, pre ktorú nebudem nejaký čas na oddelení,“ vysvetlil mu. „Musíš to za mňa zobrať.“

„Akou úlohou?“ zaujímal sa Hammer.

„Ide o prípad, ktorý zasahuje do vyšších kruhov.“

Hammerovi to stačilo.

„Ako dlho budeš preč?“

„Neviem,“ odvetil Wisting. „V úvodnej fáze budem potrebovať aj Mortensena, beriem si ho so sebou. Tento týždeň si ním nerátaj.“

Vedel, že Hammerovi riadne zavaril. Už aj tak mal málo ľudí.

„Dobre,“ povzdychol si Hammer. „Ešte niečo, čo by som mal vedieť?“

Wisting sa na Hammera spoliehal a veril mu. Nezachádzal do detailov len preto, že nebol dôvod na to, aby ho s nimi oboznámil. Nečelili konkrétnej hrozbe či priamemu nebezpečenstvu. Nemyslel si, že budú akútne potrebovať posily.

„Ani sám toho veľa neviem,“ priznal sa.

„Dobre,“ zopakoval Hammer. „Som tu – keby niečo.“

Keď ukončil hovor, ozvalo sa opäť autorádio. Wisting ho vypol. Počul už len hučanie motora a rovnomerný zvuk pneumatík dotýkajúcich sa povrchu vozovky. Uvažoval o tom, odkiaľ tie peniaze asi sú.

Bernhard Clausen bol veterán strany, mal za sebou dlhú politickú kariéru a nespočetné mocenské boje. Vždy bol priateľsky naklonený Spojeným štátom. Počas vojny v Iraku zastával názor, že Nóri by mali Američanov pri plánovanom útoku podporiť. Vo vláde na to panovali nejednotné názory a napokon sa rozhodli, že sa Nórsko na útočnej vojne nezúčastní, ale pošle do Iraku vojenské jednotky následne – na stabilizáciu pozícií. Ako predseda výboru pre obranu hral ústrednú rolu, aj keď sa pre rezort obrany nakúpili americké stíhačky, hoci pôvodne sa mali dohodnúť so Švédmi – to sa predpokladalo. V hre bolo vyše štyridsať miliárd korún.

Wisting stisol volant pevnejšie v rukách. Za chamtivosťou, korupciou a zneužívaním moci stáli často práve peniaze. Vyšetrovanie bude prebiehať na celkom inej úrovni, než na akú bol zvyknutý, ale mal najlepší možný východiskový bod. Mal peniaze. Peniaze zanechávali vždy stopu. Stačilo ju sledovať až k zdroju.

3

Anonymne pôsobiaca biela dodávka, v ktorej mal Mortensen všetko, čo potreboval pri svojej práci v teréne, parkovala v tieni pred športovou halou. Mortensen sedel za volantom a jedol jablko.

Wisting zaparkoval tiež, vystúpil z auta a zamieril k dodávke. „Ideme na chatu Bernharda Clausena,“ povedal.

Mortensen zanaďoval a hodil ohryzok na podlahu pod sedadlo spolujazdca.

„Nejde o jeho smrť,“ poponáhľal sa Wisting dodať. „Ide o niečo iné.“

Porozprával mu o stretnutí s generálnym prokurátorom a o tom, čo objavil tajomník Strany práce.

„Viem, ako sa tam ide,“ povedal. „Pod' za mnou.“

Vrátil sa k svojmu autu a predtým, než odbočil na Helgeroaskú cestu, pozrel sa do zrkadielka, či ho Mortensen nasleduje.

Zástavba pri ceste redla a čoskoro ich obklopovali len kukuričné polia. Po niekoľkých kilometroch odbočil, zamieril k pobrežiu a chatovej osade. Starý asfalt bol popraskaný. Sem-tam z neho vytŕčali kamienky. Na križovatke sa musel pozrieť do mapy v telefóne, až potom odbočil na úzku štrkom vysypanú cestu. Končila pred okrovožitou chatou so sivou bridlicovou strechou a zasklenou verandou obrátenou k moru.

Pred chatou stálo auto. Staršia toyota zrejme patrila Clausenovi. V piatok ho tu vyzdvihol kolega zo strany, jeho rovesník. Do Stavernu sa zviezol s ním.

Wisting zaparkoval trochu obďaleč, aby mohol Mortensen zísť až k dverám.

Vylovil z obálky zväzok kľúčov a podišiel k chate. Na vľajkovej tyči sa ospalo trepotala trojuholníková vľajka. Od mora sa sem nieslo hučanie motorového člna.

Na chatu sa nedalo zo susedných pozemkov dovidieť, obklopovali ju staré pokrútené borovice a vrhali na ňu košaté tieň. Asi päťdesiat metrov od nej sa zvažoval ku skaliskám na pobreží a zelenej zátoky trávnatý briežok. Na môle ležali na bruchu dve deti s udicami ponorenými do vody. Nad nimi sa na nebi rozťahovalo veľké nehybné mračno.

Wisting podišiel k dverám a zasunul do zámky prvý kľúč, ktorý mu padol do ruky. A trafil sa.

Ovládací panel poplašného systému zablikal a zapulzoval. Wisting doň naťukal kód a dióda zasvietila nazeleno.

Na háčikoch vedľa neho viseli dve bundy. Pod nimi stál pár gumákov a sandále.

Vošiel do obývačky kombinovanej s kuchyňou. Okolo hrnca na sporáku bzučalo niekoľko múch. Na linke stál tanier so zvyškami jedla. V jednom kúte bol veľký otvorený kozub. Z miestnosti sa dalo vyjsť na zasklenú verandu. Odtiaľ viedli široké schody nadol. Na jednej stene visela veľká fotka. Bol na nej Clausen v tielku, stál pri sekere zaseknutej do kláta a utieral si pot károvanou vreckovkou. Bola to známa fotka, strana ju kedysi často používala. Bernhard Clausen zvyčajne chodil v obleku, ale takto si ho ľudia pamätali. Robotník, ktorý predstavoval korene strany. Mohol apelovať na zamestnancov aj vyššie vrstvy spoločnosti. Preto bol pre stranu veľmi dôležitý a nadchádzajúci volebný boj nebude bez neho to pravé.

Ostatné fotky na stene boli menšie, Clausen bol na nich so známymi osobnosťami, s ktorými sa stretol, predovšetkým, keď bol ministrom zahraničných vecí. Nelson Mandela, Vladimir Putin, Dick Cheney, Gerhard Schröder, Jimmy Carter s Nobelovou cenou za mier a nórski premiéri. Sivé vlasy mal na fotkách trochu hustejšie než v posledných rokoch, ale pohľad jeho ocelovomodrých očí sa nezmenil.

Z obývačky viedla chodba a z nej sa dalo prejsť do spálni. Tú, čo bola najbližšie, zrejme Clausen aj používal. Posteľ bola ustlaná. Na nočnom stolíku ležala kniha. Na stoličke bolo poskladané oblečenie. Na podlahe stála čierna cestovná taška. Oproti bola malá kúpeľňa.

Na samom konci chodby bola miestnosť, ktorú hľadali. Bol v nej iný pach. Suchý a prašný, teplý a zatuchnutý. Steny boli pokryté lakovanými panelmi z borovicového dreva, stála v nej poschodová posteľ, nočný stolík a vstavaná skriňa. Na stenách viseli plagáty rôznych hudobných skupín z deväťdesiatych rokov bok po boku s politickými heslami. Nirvana, U2 a Metallica spolu s *Každý deň istotu* a *Blahobyt pre všetkých*. Podlahu pokrýval handrový koberec. Pred oknom viseli tenké kvietkované závesy. Vonkajšie okenice boli zatvorené. Vysoko na stene boli ešte dve vetračky, ktoré dnu vpúšťali svetlo.

Spolu narátal deväť lepenkových škatúľ. Na spodnej posteli štyri a päť na vrchnej. Na spodnej posteli si všimol aj benzínovú nádrž od člna s benzínovou hadičkou, pumpu a prípojku na závesný motor.

Škatule sa líšili čo do veľkosti a fazóny. Niektoré boli od banánov, tie sa dali vypýtať v ktorýchkoľvek potravinách.

Mortensen si pripravil fotoaparát. Wisting sa postavil k stene a premiestňoval sa tak, aby mu nezavadzal, keď si vyberal pri záberoch rôzne uhly pohľadu. Prešuchol sa popri starom volebnom plagáte a zavadil doň ramenom. Vrchná časť sa odlepila a odhalila asi centimetrovú dierku v stene. Wisting k nej pritisol oko. Nevidel nič, ale všimol si ďalšiu dierku.

„Čo to tam máš?“ spýtal sa Mortensen. „Vidíš cez ne niečo?“

„Ani nie,“ zamrmlal Wisting a strhol plagát úplne.

Ukrývali sa pod ním ďalšie dve diery. Vytiahol z vrecka pero, vopchal ho dovnútra a narazil na papier.

Mortensen zaostřil fotoaparátom na stenu. Wisting vyšiel na chodbu a zamieril do susednej izby. Aj tam viseli na stenách staré volebné plagáty. *Sociálna demokracia – pretože sa navzájom potrebujeme. Zvyšovanie životnej úrovne v Nórsku. Na prvom mieste: zdravie a starostlivosť o starších.*

Nadvihol plagát s výzvou povedať *Áno Európskej únii*. Boli za ním štyri ďalšie diery.

Mortensen nazrel do izby.

„Zaujímavé,“ poznamenal a zodvihol fotoaparát.

„Dokončíme to,“ povedal Wisting a vrátil sa do spálne s peniazmi.

Mortensen mu podal latexové rukavice. Natiahol si ich a zložil na podlahu škatuľu od počítača značky Siemens Nixdorf. Bola ťažká, ťažšia než škatuľa s papierom do kopírky.

Nieкто ju zalepil hnedou páskou na balíky. Možno to spravil tajomník strany po tom, čo sa do nej pozrel. Alebo Clausen.

Wisting ju otvoril. Škatuľa bola plná amerických dolárov. Niektoré boli zviazané sivou papierovou lepiacou páskou do štósikov. Neboli usporiadané úhľadne, vyzeralo to, akoby ich nieкто nahádzal dovnútra v chvate.

Wisting poťažkal na dlani jeden zväzok a odhadol, že je v ňom asi sto bankoviek. Desaťtisíc dolárov. V škatuli ich bolo asi dvesto. Desať miliónov.

Vrátil peniaze na miesto, sňal jednu škatuľu z vrchnej posteľe

a otvoril ju. Objavil v nej eurá v rôznej nominálnej hodnote: dvadsať-, päťdesiat- a stoeurové bankovky.

Mortensen ustúpil o krok dozadu, akoby sa na to, čo objavili, potreboval pozrieť z väčšieho odstupu.

„Museli tu stáť roky,“ vyhlásil. „Len na ne padal prach. Nezdá sa, že by z nich bral.“

Wisting s ním súhlasil. Nič na živote Bernharda Clausena ne naznačovalo, že by mal veľký majetok. Zdalo sa, že žije pomerne skromne, nerozhadzoval peniaze.

Mortensen opäť pristúpil ku škatuli a zobral do ruky zväzok bankoviek.

„Mohlo by ísť o nejakú tajnú finančnú rezervu, ktorú spravoval ako minister zahraničných vecí?“ nadhodil. „Peniaze na zaplatenie výkupného teroristickým organizáciám, ktoré zajali nórske vojakov, alebo čosi podobné?“

Wisting pokrčil plecami. Bolo to možné. Na podobné krízy mala krajina vyhradené peniaze, ale určite ich neskladovala v chate politika na dôchodku.

Otočil sa a otvoril skriňu. Ležali v nej staré noviny a časopisy. Jedna polica bola plná rôznych sprejov, od insekticídov po laky na vlasy. Na dne sa černeli dve fľaše s propánom. Wisting si kľakol a pozrel sa pod posteľ. Stáli tam dve bandasky s benzínom a ďalšia lepenková škatuľa. Keď ju vytiahol, rozvíril prach.

Boli v nej staré komiksy. Keď ich niekoľko vybral, objavil pod nimi nemecké pornočasopisy. Odložil ich naspäť a zasunul škatuľu pod posteľ. Vstal a oprášil si ruky.

„Tak sa do toho pustíme,“ vyhlásil a kývol na poschodovú posteľ. „Zaregistrujeme to, zdokumentujeme a zoberieme so sebou.“

„Kam?“ spýtal sa Mortensen.

„Ku mne domov,“ rozhodol Wisting.

„K tebe domov?“ začudoval sa Mortensen. „Budeš ich skladovať u seba?“

„Predbežne áno,“ odpovedal Wisting. „Kým nebudeme vedieť, o čo tu vlastne ide.“

„Potom dúfam, že máš poriadny alarm,“ poznamenal Mortensen.